

[Ingolf Knudsen]

lærerordninger findes så mange pædagogiske fortrin, at man måske på den måde skulle overveje dette.

Der har også været nævnt forældrenes mulighed for at vælge lærebogssystemer, og jeg har forstået, at mange, vistnok de fleste, mener, at det er en god ting, at den ny styrelseslov lægger hele indflydelsen ud til forældrene ved de enkelte skolenævne. Jeg må nok melde mig som en af dem, der sætter spørgsmålstegn ved dette, for jeg kan ikke rigtig se, hvilken faglig kompetence og hvilket overskud forældrene egentlig har, når det drejer sig om at vurdere alle de lærebogssystemer, der nu engang kan præsenteres. Hvordan skal de kunne tage stilling til, om det nu er dét matematiksystem eller dét engelsksystem eller dét tysksystem eller dét fransksystem, der skal anvendes? Hvordan kan de på den måde gå ind og vurdere samtlige de ting, der bliver forelagt? Jeg vil godt på dette område sætte et spørgsmålstegn ved, om det er rigtigt, at blot alle afgørelser, al indflydelse bliver decentraliseret ud i det mindste led, så skaber man denne mangfoldighed af skoler. Vi har vendt os imod det. Vi siger, at den offentlige skole er *den* offentlige skole, og vi mener, der må være en vis ensartethed over den – i hvert fald med hensyn til det, vi har talt om så mange gange: minimumskravene.

Undervisningsministeren var lidt i tvivl om, hvorvidt vi nu havde læst den rapport, der har været talt om. Jeg skal da ærligt indrømme, at det var en tung sag at komme igennem, men jeg har altså ødelagt min påske med den, og det behøver man såmænd ikke have medlidenhed med mig for, men jeg har i hvert fald læst den igennem. Jeg ved, at vi får en debat om den senere, men jeg vil mene ligesom hr. Bertel Haarder, at denoser langt væk af ideologi, og jeg vil gerne fastholde, at dér, hvor denne rapport befinder sig bedst, det er på bunden af papirkurven.

Ebba Strange (SF):

Jeg skal kun trække et par ting frem her i anden runde. For at starte med det sidste, nemlig lærebøgerne, så lyttede jeg med interesse til, hvad hr. Ingolf Knudsen sagde her til sidst, fordi noget af det, vi har vendt os imod i centrum-demokraternes decentraliseringstanker, netop har været tanker om, at det skulle være folketingets uddannelsesud-

valg – af alle – der skulle bestemme, hvad børnene skulle lære i skolen. Vi har været meget skeptiske over for folketingets undervisningsudvalgs kompetence til det. Jeg vil give de mennesker ret, der siger, at det er et noget broget lærebogsbillede, vi har i dette land, og det kan være vanskeligt for skolenævne, for forældre og for lærere at vælge. Men vi må vel netop kræve af vores faglærere, at de har så god indsigt, at de er i stand til at vejlede forældre og elever i brugen af lærebogsmidlerne. Jeg mener i hvert fald, det ligger mere trygt dér, end det ligger i folketingets undervisningsudvalg; det skal der ikke være nogen som helst tvivl om.

Det fører mig over til den debat, der heldigvis ikke er blevet så voldsom, men som selvfølgelig er blevet rejst, nemlig om indoktrinering. Jeg mener ligesom venstresocialisterne, at der i det meste af det skolebogsmateriale, der forefindes, i de fleste af de omgangsformer, der findes i skolen, og i de fleste af de undervisningsmidler, der bruges, ligesom ligger en tendens til at videregive fastslåede normer i dette samfund. Det er deri, påvirkningen ligger, altså den massive påvirkning i én bestemt retning. Det er derfor, jeg f. eks. efterlyser lærebøger, der kigger anderledes på tingene, som ser anderledes på arbejdskampe, som ser anderledes på kønsrollemønstre, som ser på de ting, der ligger i dette samfund, på en anden måde, sådan at børnene ud fra forskellige materialer, forskellige synspunkter, forskellige meninger er i stand til, som jeg sagde i mit første indlæg, at begribe og gribe fat om verden. Vi er nogle, der har måttet vende os imod, været forskrækket over og har kæmpet imod det såkaldte Erhard Jakobsenske felttog, fordi det netop forbyder andre mennesker at give deres meninger til kende og forbyder folk, der ser kritisk på det eksisterende samfund, at komme frem med de meninger i skoledebatten. Det er dér, diskussionen står.

Indoktrinering, det betyder noget med en stadig vedvarende og ensidig påvirkning med henblik på at skabe ganske bestemte holdninger. Det er fantastisk svært at indoktrinere børn. Hvis man selv har haft temmelig meget med børn at gøre, også sine egne, så ved man noget om, hvor svært det er at indoktrinere børn. Der skal virkelig en meget massiv og meget ensidig påvirkning til, for at det lykkes. Heldigvis er de så hundesvære at